

טיב הקהילה

בס"ד

יוהו
י"א טבת תשפ"ה
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
4:18 הדדה"ג
5:35 מוצש"ק
6:12 ר"ת
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
9:33 סו"ת א' | **8:26** סו"ת א'
10:03 סו"ת ב' | **9:10** סו"ת ב'
 | הזמנים לפי שיעור הורף |
 גילוי מס':
765

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

חי יכולים עיניו להיכשל ברע, ואז קרוב לוודאי שידר פלאים, לכן אי אפשר לייחד שמו עליו גם אם הוא צדיק שלם בכל הענינים. זוהי שאמר הכתוב (איוב טו, טו): 'הן בקדושו לא יאמין, ורק על יצחק אבינו מצינו (שם) בחלומו של יעקב שיחד הקב"ה את שמו עליו, וזאת לפי שכחו עיניו מלראות ושוב לא היה יכול להיכשל בראייתו, וכיון שכן בטוח היה בצדקו שלא תפסד גם בעוד בחיים. עכ"ל ד. ומדבריו אתה למד שגם מי שזוכה

מהות האדם תלוי בקדושת עיניו

בעיניים לראות, אם מרגיל את עצמו להשגיח על ראייתו, יכול להיות סמוך וטובו שלא יפול ממדרגתו, וצדקתו תעמוד לעד. האדם אינו יכול לשער מה רבו רווחיו בכל פעם בלכתו ברחובה של עיר מתוך פיקוח על עיניו, כי לפעמים יכול ראה אחת לעשות שמות בנפש האדם, וכתוצאה מכך מפסיד הרבה טובה בתורה ובעבודת ה', ואחר ששמר על עיניו ראו הוא בזכותה לשכר כפול, הן על הטוב שנתן לו לשלל, והן על שמירת עיניו ששקולה היא כעצם הטוב כיון שכתוצאה מהשמירה נותר לו הטוב לשלל.

גם הוגי התורה צריכים לדעת כי על אף שאמרו חז"ל (סו"ת א', 'תורה מגני ומצלל, אין בכך הבטחה שגם אם ההוגה בתורה לא ישימר את עיניו יהיה שמור מן החטא, שכן אין זו הבטחה כי אם שלא יכשל בלא יודעין בחטא, אבל מי שמפקיר עיניו הוא בגדר 'מגרה יצר הרע על נפשו, ובכונן דא אין משגיחין עליו מן השמים.

ומצינו להכמינו ז"ל שדיברו מפרשות על כך באמרום (ברכות ס"א): 'המרצה מעות לאשה מידו לידה כדי להסתכל בה - אפילו יש בידו תורה ומעשים טובים כמשה רבינו - לא ינקח מדינה של גיהנם שנאמר (משלי י"א, כ"א) יד ליד לא ינקח רע - לא ינקח מדינה של גיהנם, ע"כ. הרי לנו, שאפילו משה רבינו עצמו היה צריך לשמור על גדרו הקדושה כדי להנצל מפגעי הקדושה.

וכשיירד יעקב אבינו במצרים התגלה הקב"ה אליו בחלום ואמר לו (לעיל ס"ג, ד'): 'אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם. אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה אתך וגם עליה יוסף ישית ידו על עיניך, ויש לפרש, שבהיות ארץ מצרים ערוה מצרים היה יעקב אבינו ירא שמא יכשלו הוא או זרעו בעיניהם, ועל ידי זה יקדו פלאות ולא יהיה כלל ניכר מאומה בינם לבין המצריים, כיון שכן הופיע הקב"ה בחלום לחנמו שיסיר דאגתו 'כי לגוי גדול אשימך שם' - שתהיה תקומה לישראל גם במצרים, ולא יתערבו הלילה בגוים, והיוסף ואמר לו 'יוסף' - באשר לאדאנתן למידתו של יוסף היא מידת היסוד, הצעה היא 'ישית ידו על עיניך' - שיתנו מכסה לעיניהם, ואז יהיו שמורים מן החטא.

והנה אז כשיירד יעקב במצרים נאמר (שם כח): 'זאת יהודה שלח לפני אל יוסף להודות לפניו גשנת, וברש"י מביא 'מדרש אגדה המפרש את התיבות 'להודות לפניו' - 'לחקן לו בית תלמוד, ואם היה זה דאגתו הראשונה של יעקב, ודאי היו כל זרע יעקב קובעים את מקומם בבית המדרש והיו הוגים בתדירות בתורה, ובכל זאת לצורך קדושתם לא הסתפקו רק בתורה, כי אם גם בשמירת עיניהם...

ויהי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים וקמאת שנה: (ס"ח כח) ופירש"י: ויהי יעקב - למה פרשה זו סתומה לפי שכיון שנפטר יעקב אבינו נסתמו עיניהם ולבם של ישראל מצרת השעבוד שהתחילו לשעבדם.

***

הנה אמרו חז"ל (ירושלמי ברכות ט הלכה ה) וז"ל: 'אלא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם

אמר ר' לוי ליבא ועינא תרין סרסורי דחטא, כתיב (משלי כ"ו, טו) 'תנה בני לבך לי ועיניך דרכי תצננה, אמר הקב"ה אי יתב לי ליבך ועיניך, אנה ידע דאת לי ע"כ.

חכמינו ז"ל גילו לנו במאמר הנ"ל, שכל עוד העיניים והלב שמורים בקדושה מוגדר האדם כבן תורין ממצור הרע, ובנקל יכול לקדש כל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו לעבודת בוראו, ואז יהיו מוגדר כאדם שיש לו עינים לראות ולב לשמוע, כי אין שום גורם המסנוור את עיניו שכלו וחשקת לבבו לעבודת ה', אך אם ח"ו נפקחו עיניו להסתכל ברע או מקבל היצר בית דירה בלב, ומעתה מושכו היצר בחבלים מן הטוב אל הרע, ומעתה נסתמו עיניו ולבו מלראות ומלהבין מה טוב ומה ה' דורש ממנו ר"ל.

וזהו שאמרו חז"ל (הובא ברש"י בסו"ת טו, לט): 'עין רואה והלב חומד וכלי מעשה גומרים ע"כ. הרי שאחר שהעין רואה מתעורר תבערת היצר בלב, והדעות ה' שקיננה בלבו מפנה את מקומה למחמדי שוא, וכתוצאה מכך הולך שבי אחר יצרו גם במעשה ר"ל, כי כל אבריו הולכים אחר הלב.

על פי האמור יכולים דברי רש"י שלפנינו להתפרש כך: 'כיון שנפטר יעקב אבינו ולא היה להם לישראל מי שיעמוד על משמרתם להזהירם לבל יצאו מארץ גושן להתחבר עם המצריים בעיניו משא ומתן וכדומה, העיזו אלו לצאת בחוצות הארץ, וכתוצאה מכך 'נסתמו עיניהם ולבם של ישראל כיון שקלטו עיניהם מראות אסורות מערות הארץ ר"ל, וכתוצאה מכך נסתמו עיניהם מראות טוב ולבם מלהשתוק לטוב, כיון 'שהתחילו לשעבדם' - כי אלו המראות גרמו לשעבוד הלב ולשעבוד כל קומת האדם ר"ל.

הוא הדבר שהעידו עליו הספרים הקדושים (ראה טוהרת הקדש מאמר קדושת עינים פ"ק א) בפירושים על מאמר הכתוב (לעיל לת כ"א) 'איה הקדשה היא בעינינו, שאם רואים שאדם מישאל אינו מקדש את אבריו להש"ת, מתעוררת התמיהה 'איה הקדשה? היכן היא מידת הקדושה הראויה לכל זרע ישראל? והתשובה היא 'בעינים על הדרך, כלומר, הדבר תלוי בענין שמירת העינים בלכתו על הדרך, אם זחיר הוא מלהביט ברע אז תהיה ביכולתו לקדש כל אבריו ולחפוז לעשות בהם רק רצון בוראו, אך אם ח"ו נותן דרוו לעיניו משעבד בכך כל קומתו ליצר וחילולו ר"ל. וכזאת מצאנו גם ברש"י על התורה בפרשת ויצא (לעיל לת כ"ג) שם מביא שאין הקב"ה מייחד שמו על הצדיקים בחייהם, כי אין הקב"ה מייחד שמו כי אם על הצדיק שצדקתו תעמוד לעד, וכיון שכל עוד שהצדיק

טיב המערכת

אל תיראו

רבי נחמן מברסלב זי"ע"א סיפר על צדיק אחד, שבטבעו היה פחדן ותמיד היה מלא פחדים, ופעם נסע לדרכו עם בעל עגלה, שהיה איש פשוט מאוד, ממש איש עב וגם, אבל היה מאמין גדול בד' יתברך, וכשראה שהצדיק כל כך מפחד, ובפרטיות שהיה אז לילה, ונסעו בתוך היער, והיה חושך כהול ומכופל, והצדיק היה רועד מפחד, חיש קפול וכתוב אליו הבעל עגלה, ואמר:

רבי מה אתם מפחדים לי יש קבלה מאבי שהיה בעל עגלה כל ימיו, שיש לו קבלה מאבי אביו, שגם כן היה בעל עגלה, כשיוצאים מפתח הבית לוקחים את הקדוש ברוך הוא בתוך הלב, ואת השוט ביד, ואז איני מפחד כלל משום דבר ומשום בריה, כי אני יודע שהקדוש ברוך הוא בליבי, מאחר שהזמנתי אותו אצלי.

והתפעל הצדיק מאוד מאוד מדבריו, שבעל עגלה פשוט, שהוא כבר זורות בעל עגלה, עם כל זאת יהודי פשוט כזה מזמין את הקדוש ברוך הוא בתוך ליבו, ואז אינו מפחד. והצדיק הזה כל כך התפעל מן הדברים עד שפרסם לחסידיו, אין שאין לאדם יותר ממה להפחד כשמכניס את הקדוש ברוך הוא במחווה ודעתו.

ואמר על כך מוה"ר זי"ע"א: 'ודע שהעולם גשור צר מאוד מאד. והכלל והעקב, שלא לפחד כלל.

אחרי שיעקב אבינו נפטר חששו האחים יוסף ישיב להם על מה שעשו לו, על כך אמר להם 'אל תיראו, כי התחת אלוקים אני, מסביר רש"י 'בתמיה, אם הייתי רוצה להרע לכם כלום אני יכול, והלא אתם כולכם חשבתם עלי רעה והקב"ה חשבה לטובה, והיאך אני לבדי יכול להרע לכם?

יוסף הצדיק מלמד לאחיו וגם לנו מהו הכח שהחזיק אותו כשהיה במצבים קשים האמונה הפשוטה שאם הקב"ה אינו רוצה, אף אחד בעולם לא יוכל להרע לו, וגם אם כל הכוחות שבעולם יתאחדו וינסו להרע לו, ואולי זה אפילו ייראה שהם מצליחים אבל עלי לזכור שהקב"ה יכול ברגע אחד להפוך הכל לטובה, כמו שהיה אצל יוסף הצדיק, אז מה יש לנו לדאוג או לפחד?

(ע"פ טיב התורה-יו"ח)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 100024-0534

טיב
ההודעות

הלכות ומנהגי שובבי"ם

א. מפני שימים אלו מסוגלים לתקן עון שז"ל יותר מכל השנה להתעניין בהם לכן מתחיל מפרשת שמות שאז התחיל השעבוד, שנתקן העון דאדם הראשון, ונגמר בפרשת כי תקנה עבד עברי (הא"י הל' וזכא בנאר הטבט שם ס"ק ב) וכבר נודע שמתנהג תעניתו אלו לתקון חטאים אלו וכיצא כמפורסם בספרי מוסר וקבלה (ברכי יוסף שם ס"ק א).

ב. מתחילין מפרשת שמות דשם נאמרה הנה צעקת בני ישראל וגו', ועתה לכה ואשלחך וגו', לשלחו לגאול את ישראל, ועד פרשת כי תשא דמשמיעין בה על השקלים לתת צדקה והוא במקום תענית (אל"ה רב"ס א"ח תרפ"ה ס"ק א).

ג. המנהג להתענות משבוע פרשת שמות עד פרשת משפטים בכל שנה ובשנה מעוברת מוסיפין ת"ת כי אז החלו גזירות על ישראל (ספר המציד להפגז' חלק שלישי שובבי"ם דף קכ"ח).

ד. הענין להבין מפני מה כשהשנה פשוטה מתעניין רק שובבי"ם (ולשנת וראו בא' בשלה יתרו משפטים) וכשהשנה מעוברת מתעניין שובבי"ם ת"ת (הרוסיה תת"ח) ואפשר לומר כי נודע שהימים שקוראין אלו הפרשיות המה מסוגלים לתקן החטא הדיוע ועד מתי מתעניין עד אשר קוראין בפרשת משפטים פרשת שקלים (ספרות כי תשא) ומסיימין "לכפר על נפשתיכם", ורומז שנתכפר להם החטא על כן מפסיקין אז מלהתענות עוד. לכן בשנה פשוטה אין מתעניין רק שובבי"ם על פרשת משפטים קוראים להם לכפר כ"ל, אבל בשנה מעוברת שנדחה פרשת שקלים ואין קוראין אז "לכפר על נפשתיכם", לכן אין מפסיקין מלהתענות ומתעניין עוד ת"ת ובפרשת תצוה בשבת עת מנחה שקוראין הפרשה הראשונה מפרשת כי תשא ומסיימין אז "לכפר על נפשתיכם", לכן מפסיקים אז מלהתענות (אמרי יודיה ברעיאן).

ה. זמן התענית הוא ביום חמישי, כיון שיום חמישי הוא עת רצון (ש"ע) וכיון שהתעניות קבועים אינו בכלל שאין גזרין תענית בתחילה ביום חמישי (לבוש סי' תרפ"ה ס"א וז"ש ס"ד).

ו. התענית אפשר לקובעו גם ביום שישי כדברי המחבר (סי' רמ"ט) שדרך אנשי מעשה להתענות בכל ערב שבת ואינ"פ שהסכימו האחרונים דאין להתענות בערב שבת מ"מ כתב בשו"ע הרב דאיסור זה שלא יכנס בשבת כשהוא מעונה איסור קל הוא ולא חששו לו אלא לקבוע בו תענית לכתחילה כשאפשר ביום אחר, וכיון שאם יתענו באחד מימי השבוע יכול לגרום לביטול תורה לכן עדיף להתענות ביום שישי (טיב הלכה סי' י"ז).

ז. כתב בשו"ע (סי' תקל"א ס"א) הוישב בתענית, אם יכול לסבל התענית נקרא קדוש, ואם לאו כגון שאינו בריא וחוק נקרא חוטא שמחליש

טיב הבנין

הטעם שבכל הדורות צריכים לברך את הבנים ישימך אלקים כאפרים וכמנשה

מפני שיש בהם גופא איזה פגם ופסול, ולכן הראה לו יוסף שטר אירוסין ושטר כתובה, כדי להראותו שבהם גופא אין חליה שום פגם ופסול, ומה שיצא מהם רשעים אינו תלוי בהם כלל.

טענת יוסף היה שאין לנו להסתכל על העתיד ולכן יש להחשיב את מנשה הבכור

ועפ"ז נוכל להבין מה היה הוויכוח לאחר מכן בין יעקב ואביו ליוסף בנ, אם להשיג היד ימין על מנשה או על אפרים. וכן נאמר בפסוקים בפרשתו (מת יט-כ) ויאמר יוסף אל אביו לא כן אבי כי זה הבכור שים ימינך על ראשו. וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא הגוים. ופירש"י, ידעתי בני ידעתי - שהוא הבכור. גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל - שעתיד גזעו לצאת ממנו שהקב"ה עושה נס על ידו. ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו - שעתיד יהושע לצאת ממנו שינחיל את הארץ וילמד תורה לישראל.

וע"פ דברינו אפשר לומר שכך אמר יוסף לאביו, לא כן אבי, כלומר, וכי לא כן הסכים אבי מקודם לשיטתו, שאפילו בענין הברכה אין לנו להסתכל על העתיד, רק על החוזה שיכולים עתה להראות באצבע. וזהו כ"י זה הבכור, היינו מאחר שעכשיו אנו יכולים להראות באצבע על מנשה ולומר זה הבכור, אם כן אין לנו להתחשב כלל במה שתולדותיו של אפרים יעלו בעתיד, יותר טוב מתולדותיו של מנשה, רק שים ימינך על ראשו של מנשה מפני שהוא הבכור.

על העתיד הטוב של הבן צריכים להסתכל כבר מקטנותו

והשיב לו יעקב תוך כדי שהוא מלמד אותו יסוד גדול בענין החינוך: מתי הסכמתי לשיטתך שאין להסתכל על העתיד, דוקא כשרואים שהעתיד של הבן אינו עולה בטוב, כגון שעתיד לצאת ממנו רשעים דייקא בזה אומרים שאין לנו להסתכל על העתיד, רק אם כעת הבן הוא צדיק וקדוש, יש לברכו.

לא כן כשאנו רואים שהעתיד של הבן הולך להיות טוב מאד, בודאי יש לנו להסתכל על זה כבר מעתה בקטנותו, ולהחשיבו מאד בגלל העתיד הטוב שהוא הולך לצאת ממנו. ולכן היות שהעתיד הטוב של אפרים עולה פי כמה על העתיד הטוב של מנשה, כיון שמאפרים יצא יהושע בן נון, שיהיה רבן של כל ישראל ומנהיג הדור, לכן כבר מעכשיו יש לנו להחשיב את אפרים יותר ממנשה ולהשיג דוקא על ראשו את היד הימין.

הטעם שמברכים את הבנים דוקא ישימך אלקים כאפרים וכמנשה

ועתה מובן שפיר מה שאמר יעקב אבינו, שבמשך כל הדורות כשאבא ירצה לברך את בנו יברך אותו ויאמר ישימך אלקים כאפרים וכמנשה, מפני שאצלם רואים יסוד גדול זה, שיש להסיח דעת לגמרי מהעתיד הרע שהולך לצאת ממנו - ירבעם ואחאב, ומאידך, אסור להסיח דעת מהעתיד הטוב והמהווה שהולך לצאת ממנו - יהושע בן נון, וכבר מעתה יש להקדימו לפני מנשה הבכור, לרוב גדול מעלתו בעתיד.

וזהו ב'ן יברך ישראל לאמר, כשהאבא יזכור יסוד זה, ירצה וישתוקק תמיד לברכו ברכות לרוב מפני שייסח דעתו לגמרי מהחששות שיש לו על בנו לגבי עתידו, ויראה בו רק מעלותיו הטובות שיש לו עתה. יעזור השי"ת שיתקיים אצל כל אחד ואחד הברכה ישימך אלקים כאפרים וכמנשה, שנזכה לבנים צדיקים ותלמידי חכמים עוסקים בתורה ובמצוות ובעלי יראת שמים ונהיה אהנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו כולנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמא אמן.

בפרשתו כתיב (מת ה) אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי. ולאחר מכן כתיב (שם ה-ו) וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה. ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן לי אלקים בזה. ובסוף הענין כתיב (שם כ) ויברכם ביום ההוא לאמור בך יברך ישראל לאמר ישימך אלקים כאפרים וכמנשה וישם את אפרים לפני מנשה.

וקשה דלכאורה הפסוקים סותרים אהדדי, דהנה בתחילה החשיב יעקב מאד את בניו של יוסף, עד שהחשיבם ממש כמו ראובן ושמעון בניו, ואמר שמענתה יהיו נכללים בכלל ה"ב שבטי קה. ואיך יתכן שתיכף לאחר מכן שאל על מנשה ואפרים מי אלה. ופירש"י, מי אלה - מהיכן יצאו אלו שאינן ראויין לברכה.

וביותר צריכים להבין תשובת יוסף על שאלת יעקב 'מי אלה' - בני הם אשר נתן לי אלקים בזה, איזה תשובה ענה בזה על שאלת יעקב. ופירש"י, יוסף הראה לו שטר אירוסין ושטר כתובה, וביקש יוסף רחמים על הדבר ונחה עליו רוח הקודש. ומשמע שיעקב בעצמו לא היה לו חשק כל כך לברכם, ורק משום שיוסף ביקש רחמים על הדבר, והראה לו שטר אירוסין ושטר כתובה, לכן נעתר אליו יעקב והסכים לברכם.

ולפי זה תמוה, איך נהפך לאחר מכן לבו של יעקב לגמרי, וחזר להחשיב מאד את אפרים ומנשה עד שנאמר (מת כ) ויברכם ביום ההוא לאמור בך יברך ישראל לאמר ישימך אלקים כאפרים וכמנשה. ופירש"י, בך יברך ישראל - הבא לברך את בניו, יברכם בברכתם ויאמר איש לבנו ישימך אלקים כאפרים וכמנשה.

והדברים קשים להולמם, הרי הוא בעצמו לא רצה לברכם כלל, מפני שעתידים לצאת מהם רשעים, ואם כן למה יש לכל ישראל בכל הדורות לברך לבניהם שיהיו צדיקים דוקא כמו אפרים ומנשה. ועוד יש להבין בכללות למה יש לברך שיהיו דוקא כאפרים וכמנשה, למה לא יברכו את בניהם שיהיו כמו אברהם יצחק ויעקב כראובן ושמעון, וכדומה.

יש להסתכל על הבנים דוקא כפי מה שהם עתה

ואפשר לבאר כל זה במהלך נפלא מאד, דהנה אפרים ומנשה בעצמם בודאי היו צדיקים והיה ניכר על פניהם גודל צדקותם וקדושתם ולכן החשיבם יעקב עד מאד, ואמר שיהיו בכלל השבטים כראובן ושמעון יהיו לי.

אמנם כשרצה לברכם ידע שהברכה איננו רק עבורם רק עבור כל תולדותם עד סוף כל הדורות. ולכן כשראה שיצאו מהם רשעים מיאן לברכם, כדי שלא יהיו הרשעים נכללים בברכתו. וזהו מה ששאל ליוסף, מי אלה - התולדות שיצאו מהם שאינם ראויים לברכה מפני שיהיו רשעים.

והשיב לו יוסף הצדיק, בני הם אשר נתן לי אלקים בזה, פירוש, אין צורך להסתכל עתה מה יהיה בסופם ואיך יהיו נראים המשך תולדותיהם, רק יש לנו לדון אותם כפי מה שהם נראים עתה, והיות שעכשיו הם צדיקים וראויים לברכה, בודאי מגיע להם הברכה.

וזהו אשר נתן לי אלקים בזה, תיבת זה מורה על דבר שאפשר להראותו עם האצבע, כמו שנאמר (שמות טו ב) זה אלי ואנוהו, ופירש"י, זה אלי - בכבודו נגלה עליהם והיו מראין אותו באצבע. וזהו בזה, יש לנו להסתכל רק במה שיכולים להראות עתה עם האצבע, והיות שעכשיו כשמראין עם האצבע על מנשה ואפרים רואים שהם צדיקים לכן מגיע להם הברכה. ובאמת גם יעקב אבינו בעצמו סבר כן, רק חשש שאולי הטעם שעתידים לצאת מהם רשעים הוא

סיפורי השגחה פרוטית שנשלחו למערכת ע"י הקוראים

'אין אדם מעני מהצדקה'

הזמנו למסיבת חנוכה את כל ילדינו הנשואים כדי לשמוח יחד בחג. אשתי שאלה כמה כסף ניתן לכל בן נשוי כדמי חנוכה. אמרתי לה שחשבתי לתת ארבע מאות שקלים לכל אחד כדי לתמוך בהם, ובפרט שהם ברוך ה' לומדי תורה, כך שמצווה גדולה במיוחד בחנוכה לתמוך בלומדי התורה מכיוון שרצון היוונים היה לעקור את עסק התורה.

נסעתי לעסק להוציא מהכספת את הסכום הנדרש, הגעתי למשרד ובת משפחתי שעובדת אצלי הייתה שם. חישובתי שיש לי בלעה"ה שלושה זוגות נשואים, ובקשתי שתוציא לי אלף ומאתיים שקלים מהכספת, אך בעודי מבקש החלטתי לתת חמש מאות לכל אחד ומצווה גוררת מצווה אז בקשתי שש מאות לכל אחד שה"כ אלף שמונה מאות שקלים...

המזכירה שהיא גם קרובה משפחה שאלה בנימה של צחוק "ומה איתך?! לי לא מגיע מעט דמי חנוכה?!". אמרתי לה שתיקח מאתיים שקלים לעצמה דמי חנוכה... היא שמחה מאוד ונסעתי הביתה וכל הילדים שמחו מאוד מדמי החנוכה, והיה מסיבה שמחה במיוחד לשמחת כל המשתתפים.

אבל כאן האירוע לא הסתיים. למחרת דפק אצלי בבלת יהודי חביב מכר מימים ימימה ותחב לידי מעטפה, לשאלתי: "מה זה ועל מה זה?". השיב שזה דמי שדכנות שלא שולמו שנים רבות והחליט לגמור עם החוב הזה. מדובר בשידוך שהצעתי מזמן ולא ציפיתי לקבל אפילו פרוטה אחת. הסברתי ששמחתי להיות שותף בהקמת בית בישראל, ומה גם שאצלנו לא מקובל לקחת דמי שדכנות כך שלא חלמתי אי פעם לקבל משהו. אבל היהודי הזה התעקש שאצלם חובה לשלם דמי שדכנות והוא אילץ אותי לקחת. נו, וכמה כסף היה במעטפה?

אלפיים שקלים בדיוק טבין ותקילין!!! ראיתי בחוש שמי שמוציא על דבר מצווה לעולם לא מפסיד על מצווה, ואפילו המאתיים של המזכירה חזר אלי מידי!!!

הפענוץ לדכות את הרבים בסיפור של השגחה פרוטית מוזמן לשלוח אל ר' שפתה סמואלס נפיקס: 15326517922 או אל: o.y.wines@gmail.com

המגיד מדובנא זצ"ל

השבוע יחול האירועי של הגה"צ המפורסם 'המגיד מדובנא, ה"ה מוה"ר יעקב בה"ר זאב קרנין זצ"ל (י"ז טבת תקס"ה). לרגל האי הולול קיבצנו מעט מן המשלים המתוקים של המגיד, אשר נשזרו ביד אמן בפי קדשו של רבינו הגה"צ שליט"א, פוזרים על פני ספריו הרבים ושיחות הקודש. - יהא רעווא וסייעו משלי המגיד מדובנא לפתוח את ליבנו בתורתו ובידורו, והיא זה לעילוי נשמתו ולזכותו, אמן.

סגולה מפורסמת לפתיחת הלב בתורה בכוח המשל המשבר את האוזן מה שיכולה ומתענגת לשמוע ובכך נמשך הלב אל התורה. כמו שמעיד הכתוב על משלי שלמה המלך 'לה החכם מכל האדם (מלכים א' ה' יב) 'וידבר שלשת אֱלִפִים מְשָׁל, שהיה נותן משלים הרבה להבין חכמת התורה ויראת ה', עיין במפרשים על אתר שחקרו היכן הם כל אותם משלים. ויש שכתבו המכוון על ספר "משלי" כמו שפתח שום הכתוב (משלי א' - 1): 'משלי שלמה בן דוד מלך ישראל, לדעת חכמה ומוסר להבין אמרי בינה לקחת מוסר השכל

צדק ומשפט ומשלים לתת לפתאים ערמה לצער דעת ומזמה ושמע חכם ויוסף לקח ונבון תחבולת יקנה, להבין משל ומליצה דברי חכמים ויחידתם' אחד מגדולי משלי המשלים בדורות אחרונים הלא הוא המגיד מדובנא זצ"ל, היה רגיל בדרשותיו הרבות שהיה דורש בעיריות הרבה, למשול משלים נאים המושכים את הלב, ולפיכך היו מתקבצים עם רב החתנע על משליו ודרשותיו המתוקים מדבש ונופת צופים.

על כך שנינו במשנתנו (סוטה טז): 'משמת רבי מאיר בטלו מושלי משלים', ופירש רש"י: 'מושלי משלות - לתת אות אמתלא וטעם להכמה ליכנס בה בשערי בינה, כגון ממשלות שועלים דאמר בסנהדרין (לה): כי הוה דריש רבי מאיר בפירקא הוה דריש תילתא שמעתא ותילתא אגדתא ותילתא מתלי' ע"כ.

והיינו, שהיה כוחו של רבי מאיר מופלא ומופלא למשול משלים ולהאיר בתורה מכוח משליו, ובכך פתח את פתחי החכמה להיכנס בה בשערי בינה. - וכל מושלי המשלים שלאחריו אין בהם אותו כוח מיוחד שהיה לו לרבי מאיר בזה

אלא מעין אותם משלים בבואה דרבי מאיר. צדיקים ורבינים רבים במשך הדורות נהגו להשתמש במשלים נאים כדי לערוך את פרקם הנאה בפני העם, כדוגמת מן ה"פני חיים" זצוק"ל, ומרן בעל "בן איש חי" זצוק"ל, ועוד רבים מכותם. - לא בכדי נקרא הדובנער מגיד זצ"ל בשעתו 'מלך המשלים', כי על כל דבר וענין היה נוהג להמשיך את משלו. וכן היה מפורסם בכישרונו הנפלא להמשיך משל תיכף ומיד כשנתבקש לכך, ובעת הצורך היה מייצר מיידית משלים נאים ומתוקים כנודע.

לפיכך יש בכוח המשלים של המגיד מדובנא זצ"ל, להשיב לב ישראל בתשובה, ולקרב את ישראל לתורה, כאשר רבים השיב מעוון בכוח המשל.

משל נאה ומפורסם נשא ברמה המגיד מדובנא זצ"ל, בדרשה אחת שדיבר כנגד כת המתחדשים באותה תקופה, שהיו מראים את עצמם 'כאילו' הם יגיעים ועמלים עד מאוד לקיים התורה והמצוה כפי ראות עיניהם, ורבים מפשוטי העם נהו אחריהם, כי לפי טרחתם הקשה היו נראים כצדיקים. פתח המגיד באותה דרשה בפסוקי ישעיה הנביא (אמג כב) "לא אתי קראת יעקב, כי יעגת בי 'ישאל'". - מה היה הנתינת טעם שמנעך הכתוב כמו הוכחה בדבר שלא אותי יעקב, מחמת שיעגת בי ישראל, ומה פשר פסוק זה?

משל למה הדבר דומה. היה היה סוחר עשיר רם מעלה, שסחר ביהלומים ואבני חן, הוא נדד על פני הערים הגדולות שבמדינת השונות, שם נמצאו נגידים ועשירים שרכשו מסחורתו היקרה והנדירה.

פעם התאחר בנסיעתו אל עיר גדולה אחת והגיע שמה ביום השישי ערב שבת קודש ולפי השיטה, והיה ממחר רוץ לבית האכסניא כדי להספיק להסדיר את עצמו וכליו לפני השבת.

בהיותו ממחר ממדו בדרך, ביקש בחפזו מן הבעל עגלה להוציא את המזוודה הקטנה שלו מותכוכי העגלה, ולנושאה אליו מהרה אל בית המלון. הוא הצביע לפניו בחפזה על המזוודה שלו השוכנת בתוככי העגלה, שילם לו את שכרו מראש, ותיכף אין רץ בכל כוחו להספיק להגיע לפני השבת למחוז חפצו. העגלון הסבל תפס מהרה את המזוודה, והחל אף הוא לרוץ בכל כוחו אחר הסוחר העשיר, כדי להביא אליו אל בית מלונו את הבגילתו.

אולם בהגיעם אל בית המלון, והחלו לעלות במדרגות אל הקומה העליונה שם קיבל העשיר את חדרו, החל לפתע הסוחר לגעור בקול על העגלון: מה עשית? איזו מזוודה הבאת לי כאן? זו אינה המזוודה שלי?

מדוע תאמר כן? - שאל הבעל-עגלה, הלא זו היא המזוודה שהצבעת עליה, וביקשת להביאה אליך?

לא ולא! - צעק העשיר, בטוחני שאין זו המזוודה שלי? וכי זו מנין לך? - הקשה הבעל-עגלה.

פשוט מאוד, אמר הסוחר, כשרואה אני כיצד טורח אתה ומתייעץ קשות 'לסחוב' מזוודה זו, ודועץ בבירור שזו איננה שלי, שכן המזוודה שלי איננה כבדה כלל וכלל, היא מכילה כמה מרגליות ואבני חן, עם שטרות כסף רבים... כל אלו אינם שוקלים משקל כבד כל כך, אבל הם שווים הון ותועפתו! רוץ נא מהרה והבא את המזוודה הנכונה...

על משל זה אמר הר"ק השרף מקאצק זצוק"ל, שזהו אחד מן המשלים שכוונו בו המגיד מדובנא אל האמת.

כמו שכתב הגה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זצוק"ל בספח"ק "פרי צדיק" (פרשת בשלח) וז"ל: "האומר שמתייעץ מן התורה, הוא סימן שאין תורתו לשמה. וכמו ששמעתי בשם רבינו הקדוש מפרשיסחא זצלה"ה על פסוק 'לא אותי קראת יעקב כי יעגת בי ישראל, דמי שאומר שמתייעץ מדברי תורה אין עבודתו באמת, דכתיב כי קרוב אליך הדבר מאד וגו'. ואייתא (דברים רבה יא ו) חייכם כל החכמה וכל התורה דבר קל הוא" ע"כ. [הגם שבתחילת דרכי העבודה בודאי צריך לשבר כל המשיגים ולהתייעץ קשות, אבל לבסוף זוכים להרגיש טעם מתיקות התורה והעבודה. כמ"ש הרבי ר' אלימלך זצוק"ל, שלא יבקש השכר על העבודה אחר שכבר זכה להרגיש בה הטעם ומתיקות התורה, שכן זה גופא השכר הגדול. אלא על מה שהתמודד ונלחם בטרם זכה להגיע לטעם המתוק, והתגבר על כל הניסיונות בעבודת הש"ת ודו"ק].

- > + < -

גרסינן בגמרא ביצה (טו:): "מאי כי חדות ה' היא מעוכם" (נחמיה ת יג) אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר רביי שמעון, אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל, בני לזו עלי וקדשו קדושת היום, והאמינו בי ואני פורע" ע"כ.

והקשו התוספות על אתר, סתירה ברורה בהאי הלכתא מ"ש בפרק ערבי פסחים (פסחים קיב). "עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות", ומשמע שאין לו לאדם ללוות בשבת. קדושת השבת, ולסמוך על הקב"ה שיפרע את חובג, אלא צריך לעשות את שבתו חול, ונדחקו התוס' והמפרשים ביישוב סתירה זו. ענה על כך המגיד מדובנא על פי משל נאה.

אחד מן הנגידים והעשירים השיא את בנו, לפני שמחת הנישואין שיגר העשיר איגרת לאחד מבניו, בה הזמינו בכבוד לשמחת החתונה, וביקשו שיגה לו ולבני ביתו וכן עבור אחיו שהתגורר בסמוך לו מלבושים נאים ומתוקנים כדי לפאר בהם את השמחה, והבטיח לתת לו את כל הממון שיוציא עבור הבגדים הללו כשיגיע אל החתונה.

מה עשה אותו הבן, הלך וקנה לעצמו ולבני ביתו מלבושים נאים ויקרים עד מאוד, ואילו בשביל אחיו קנה מלבושים פשוטים ופחותים.

ימי המשתה והשמחה עברו עליהם בטוב ובנעימים, ולאחריהם קרא האב לבנו כדי להסדיר עימו את ענין התשלום על הוצאות הביגוד שרכש לכבודה של שמחה כפי שהבטיח לו במכתבו.

הציג אפוא הבן לפני אביו הגביר את מחיר עלות הבגדים שקנה לעצמו ולבני ביתו, ואת מחירם של המלבושים שקנה לאחיו. אך כשהביט האב בשני המחירים שלפניו אמר לו לבנו, אשלם לך בעד כל הבגדים כולם באותו מחיר של עלות הבגדים של אחיך בלבד...

משתמה הבן על כך, מדוע ולמה לא יכסה את כל הוצאות ביגוד החתונה בשלמותה?

הסביר לו האב הלא פירשתי לך במכתב ונימקתי היטב שברצוני שתקנה את הבגדים היפים כדי שיפארו ויכבדו את שמחת החתונה. ואילו אתה שכשנית לאחריך את אותם בגדים פשוטים ופחותים גילית את דעתך שבעיניך גם בגדים פשוטים אלו זדים כדי לפאר ולכבד את השמחה ומעתה כל מה שהוצאת יותר ממחיר זה על בגדיך שלך, אין זו הוצאה שהוצאת לכבודה של החתונה, אלא להנאתך והנאת בני ביתך בלבד, ועל כך לא התחייבתי כלל. כך הוא הדבר לענין הנמשל, סיים המגיד את תירוצו היפה על קושיית התוס' והראשונים, כשאי שאלו קונה את צרכי השבת בהרחבה, ואיננו דואג רק על צרכיו של עצמו, אלא מסייע גם לעני שבא לפניו בהשגת צרכי השבת באותה מידה שרוכש לעצמו, הרי איננו מילתא שאכן כל הוצאותיו הינם לכבוד השבת עצמה ולכבודו של נותן השבת ברוך הוא, ועל כך אכן יקבל כל שכרו משלם מן השמים.

לא כן הדבר כאשר 'פוטר' הוא את העני בדבר מועט של מה בכך, ורק לעצמו קונה צרכי שבת בהרחבה גדולה, הרי גילה את דעתו שבעיניו מספיק גם אותו מועט לכבודה של שבת מלכתא, ומצד השבת גופא סגי ליה בהוצאה מועטת, וכל השאר לא הוציא לכבוד שבת אלא לכבוד כריסו, על כך כבר לא התחייב הנותן לפרוע עבורו.

לפיכך דייקו חכמים היטב בלשונם בזה, ואמרו: "לזו עלי ואני פורע", רוצה לומר כשהלהוואה תהיה | הפשך בעפוד הבא <|

עלי עבדי ולכבודי ולכבודה של שבת קודש, לא בשביל עצמכם. מה שאין בגמרא פסחים הלשון: "עשה 'שבת' חול", אם היא 'שבת' שבת שלך, שאתה חפץ ליהנות בה לעצמך, לא כדי 'לעשות נחת רוח לבורא ברוך הוא', הרי היא 'שבת' שלך, ולא התקיים כאן דין 'לוא עלי כלל, לפיכך אין כאן חיוב פריעה, ואתי שפיר דו"ק.

קיימא לן הלכתא בפרק קמא דיבמות (ה): שאין כיבוד אב ואם דוחה שאר מצוות שבתורת, כמ"ש: "תניא יכול יהא כבוד אב ואם דוחה שבת תלמוד לומר (ויקרא יט, ב-ג) 'איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו - אני ד', כולכם חייבין בכבודי".

ביאור נפלא אמר בזה המגיד מדובנא זצ"ל, והמחישו כדרכו במשל נאה מאוצרות משליו הנפלאים כדי להמתיק שורש הך הלכתא שדין מצות כיבוד ומורא אב ואם נדחה מפני כבוד שמים. בעיר אחת גרו יחדיו שלשה חברים נאמנים שיצאו למסע למרחקים וכדי ללמוד חכמות חדשות. סיכמו השלשה ביניהם שילכו כל אחד אל מקום אחר בעולם הגדול, אולי יודמן בפניהם לימוד חכמה מסוימת במדינה אחת שאינה מזדמנת במדינה האחרת וקבעו תאריך להיפגש כעבור שלוש שנים יחדיו, בעיר אחת שבין שלוש המדינות.

שלושת שנות הלימודים חלפו להם ביעף, ושוב חזרו ושלושת החברים האהובים כל אחד ממקום לימודיו, ושמו להיפגש יחדיו בריאים ושלמים. ותיקף החלו לספר כל אחד על חוויותיו ועל קורותיו, ובעיקר את מקצוע החכמה שלמד ורכש במשך שלושת השנים. קם הראשון וסיפר, הנה עסקתי אני בחכמת מלאכת זגוגת הזכוכית ולמדתי לעשות 'מראת קסם' [וואונדערלכע שפיגל] שמתוכה ניתן לראות ולהביט היטב אל מרחק של כמה פרסאות, המשתקפים בתוך זכוכית המראה! - התפלאו החברים מאוד על חכמת פלא יקרה שכזו, הם מעולם לא שמעו על 'מראה' הרואה למרחק כה רב.

קם השני וסיפר, אני עסקתי בחכמת הרכבת המרכבות ולמדתי חכמה יקרה שעל פיה בנית 'מרכבת פלא' משוכללת ומהירה, שביכולתה לגמוע כמה פרסאות במהירות שיא של כמה שניות. קם השלישי וסיפר, הבחירה שלי היתה בחכמת הרפואה ולמדתי לרקוח 'תרופת פלא', יקרה ואיכותית מאוד, הפועלת בחוזקה פי כמה וכמה מכל שאר התרופות, ומסוגלת היא לרפאות כמעט את כל סוגי החולאים!

לאחר שסיימו השלושה לשווא ולספר כל אחד על קורותיו, נכנסו לבית מלון מקומי, כדי לנוח ולהיפגש מעמל הדרכים הקשות. ויהי בהיותם במלון, פתח הראשון את שקו ותרמילו והוציא את 'מראת פלא' המיוחדת שבנה ברוב חכמתו, והראה לחבריו את פלאי אותה מראה, וכיצד משתקף מתוכה כל הנעשה במרחק רב. והנה בעודם מתבוננים ומעיינים במראה הגדולה אנה ואנה, נתפסו בה לפתע מראות מעיר הבירה הגדולה שהיתה רחוקה כמה פרסאות משם. והנה רואים הם צווחה גדולה בחוצות העיר, והתקולות המונים מלאי דאגה ויגון סביבות ארמון המלוכה. הם ידעו שבתו היחידה והאהובה של המלך חולה מזה עידן במחלה אנושה רח"ל, ועתה כנראה התגברה מאוד מחלתה וחייה נתונים בסכנה, ורפאים רבים נראו נכנסים אל הארמון ועד מהרה יוצאים מיואשים כשהם פוברים את ידיהם באין בידיהם שום תרופה ומרפא.

תיקף קפץ החבר השלישי ואמר, הלא יש לי כאן בתרמילי את 'תרופת הפלא' שהכנתו חודשים ארוכים, שביכולתה מאוד להועיל לבת המלך האהוב, מוכרחים אנו אפוא להגיע עכשיו מיידית היישר אל מיטת החולה, כדי להציל את חייה של הנסיכה הנאבדת על חייה, בטרם נאחר חלילה את המועד.

מה אני צריך לעשות בשבילי?
 << הספר היחיד שיקיף עבורך את כל עבודת ימי השבועיים >>
 ספר טיב השבועיים
 כל בו לעניני שובבי"ם
 מאת הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
 מוסד תפילות מנהגים הלכה שיחות מעשיות
 שוזה לכל נפש
 קו ההוצאת כרך ספרי 'עמון טיב': 0733-22-76-09
 מחקרים מחינים מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

נתן תודה לכל אנשי הסגל, צוות הפרופסורים והרופאים המסורים, למשרתיים הנאמנים שלא עזבו לרגע את מיטת החולה, ודאגו כל העת במסירות לכל מחסורה והחלמתה. ולאחר מכן פנה ורגשות אל חתני האירוע, הלא הם שלושת החברים הטובים והחכמים שהביאו את שמחת ההצלחה הגדולה, וכה אמר להם:

שמעו נא חברים יקרים, איני יודע במה אוכל להשיב לכם בגמולכם הטוב, הלא גם אם אפתח לכם את כל אוצרותי אין די בהם כדי להשיב על הצלת חיים של בת יחידה נצר למשפחת המלוכה. - אך דומני שעתה כשראינו כולנו את גודל חכמתכם וטוב לבכם, ואת מסירותכם הנאמנה להצלת בתי, אתן נא את הנסיכה הניצולה עצמה לאשה לאחד מכם! שפטו נא אתם ביניכם ובחרו אחד מכם שישא את בתי לאשה.

כששמעו שלושת החברים את דבר המלך, החל ויזכרו נוקב ביניהם מי ביניהם ראוי להיות חתן המלך, זה אומר אני קודם לכולכם הלא אני ראיתי תחילה במראה את הסכנה הגדולה ובלעדי 'מראת הקסם' שלי לא היינו יודעים כלל מן הצרה. ואילו השני טען לעומתו שלו יאתה האשה, כי בלעדי 'מרכבת הפלא' הרי לא היו יכולים להגיע כלל אל הארמון. והשלישי טען גם הוא שבלעדי 'תרופת הפלא' שלו לא היו מועילים כלום לא המראה ולא המרכבת, ולו יאה להתחתן בבית המלכות. ברם כששמעה בת המלך המדוברת את הוויכוחים הקשים הניטשים בין השלושה, פתחה פיה בחכמה ואמרה:

הן נכון הדבר שזכותו של כל אחד מכם שווה בהצלת, ואילו לא האחד מכם לא היו השניים האחרים יכולים לעשות כלום. אך את הוויכוח הזה אי אפשר להכריע מתוך הסתכלות על העבר בלבד, שכן כשנדון על העבר בוודאי זכות ההצלחה שווה לכל השלושה. אולם נוכל ללבו ולברר ויזכור זה כשנתבונן מעט גם אל העתיד העומד לפנינו לכל החיים. - הנה לאחר הנישואין מה צריכה אני את 'מראת הפלא' או את 'עגלת הפלא', הלא הם לאחר שעשו את תפקידם נאמנה והצילו את חיי סיימו כבר את תפקידם. אולם זה האיש החכם השלישי, המכין לי תמיד 'תרופות פלא' לו זקוקה אני גם בעתיד, בהיות רכה וענוגה והולשת מזג, ומחלות שונות פוקדות אותי מעת לעת, ובתרופותיו אוכל לשוב תמיד לאיתני, לכן זכותו של הרופא הדגול גדולה משלכם, ולו ראיהו אני להנשא, כדי שימשיך לשמור עלי ולדאוג לבריאותי התקינה.

כיוצא בדבר הוא בנמשל, סיים הדובנער מגיד, הלא אמרו רבותינו ז"ל (קידושין ל): 'שלשה שותפין באדם הקב"ה ואביו ואמו, כל אחד מהם תורם את חלקו בך הנולד, כפי שמפורט בסוגיא שם. - ומעתה ישאל הבן את עצמו, לקול מי משלושת השותפים ראוי לו להיחרד ביותר? הלא בהעדר כל חלק של כל אחד מהם אין לו חיים!

אכן כל זאת נכון בחשבון העבר בלבד, כי האב והאם אהו שכבר הביאו והולידו את בנם לעולם, הרי כבר תרמו את חלקם, והרי עומד הבן על עמדו בכוח עצמו, ואינו נצרך עוד כל כך לכוח שני שותפים הללו. אמנם השותף השלישי יתברך שמו הוא הנכבד מכולם, כי אליו יצטרך הבן גם בעתיד בכל רגע ורגע להמשיך לקיים את חלקו בו בהשפעת שפע חיות נשמתו וזמון וסיפוקו חמדי.

היינו שדדשו חכמינו ז"ל יכול יהא כיבוד ומורא אב ואם דוחה את השבת, תלמוד לומר את שבתותי תשמורו "אני ה" - המהווה את עצם המציאות שלכם וגם 'אלקיים' - המשפיע לכם את כל צרכיכם בתמידות, לפיכך שפיר כולכם חייבים בכבודי. ת. נ. צ. ב. ה.

שמע החבר השני ונענה בהתלהבות, הלא בדיוק בשביל 'מקרי חירום' שכאלה נבנתה 'מרכבת הפלא' שעמלתי עליה בה רבות, הלא היא למרכבת מרוץ! ובדהרה מהירה ניתן להגיע בזמן קצר מאוד אל היעד. ואכן קמו מיד שלושת החברים יחדיו, אומר ועושה, טיפסו במהירות על מרכבת הפלא, ותוך דקות ספורות הגיעו אל פתח הארמון, שם הציגו את עצמם באומרים שיש בידיהם 'תרופת פלא' שביכולתה להושיע ולהציל את חיי החולנית המוטלת על ערש דוי. מיד נפתחו בפניהם כל השערים הריצו אותם מהרה חדר לפנים מחדר להצלת חיי הנסיכה, שכבר כמעט נפלה את נשמתה. ותיקף החל הרופא הצעיר להגיש מתרופת הפלא שלו, שאכן הוכיחה את עצמה וחוללה פלאות, חייה של הנסיכה ניצלו, ובתוך זמן קצר הבריאה לחלוטין, ותהום כל העיר לנוכח הפלא הגדול. השמחה בבית המלכות היתה גדולה מאוד, לאחר תקופה ארוכה של צער ויגון וחיפושים נואשים לרפוי מחלתה הקשה הזרה הנסיכה לחיים בריאים ושמחים. והמלך הגדול שהיה מלא שמחה ואושר על החלטת בתו היחידה ערך 'מסיבת פאר' לכבוד המאורע ולכבודם של שלושת החברים היקרים שהביאו את ההצלחה ברגע האחרון.

המסיבה הגדולה התנהלה כיד המלך הטובה, בתופים ובמחולות ובכל מעדני מלכים שלושת החברים מסובים היו בחברת המלך ושריו ויועציו, והמלך נהנה מחכמתם הגדולה וטוב לבם ונאמנותם. הוא התפלא מאוד לשמוע מהם על ההשתלשלות הפלאית של הגעתם ברגעים אחרונים להצלת בתו, כשכל אחד מהם תורם את חכמתו המיוחדת למסע ההצלחה הראשון עם 'מראת הפלא', והשני עם 'מרכבת הפלא', והשלישי עם 'תרופת הפלא'. באמצע הסעודה ביקש המלך לשאת את נאום השמחה, מתחילה

מוקד הזמנות ספרים • של הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א • קו ההזמנות של מכון טיב 0733-22-76-09
 טלפון אחזק והספר אצלך אצט"א עזות דמי משלוח
 יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com